

AMNÉZIE 2

HORIZONT UDÁLOSTÍ

ČENĚK PEKAŘ

Amnézie 2

HORIZONT UDÁLOSTÍ

Čeněk Pekař

VĚNOVÁNÍ

Tento příběh je ve své veskrze osobní formě něčím jiným, než se zdá být. Je poselstvím nabádajícím vydat se ve stopách předků na nikdy nekončící cestu k domovu. Do místa, odkud vzešla naše duše. Otisky té krásy nosíme všichni stále v sobě.

Tuto knihu věnuji svému budoucímu já. Pevně doufám, že jednou, až zase přijde můj čas, mi tento příběh pomůže pochopit mé opětovně se opakující dotazy:

„Proč se mi děje zrovna to, co se děje a proč jsem tam, kde momentálně jsem.“

Čeněk Pekař, 24.04.2024

HORIZONT UDÁLOSTÍ

„Je plocha v časoprostoru tvořící hranici, za kterou události nemohou ovlivnit pozorovatele.“

Wolfgang Rindler (18. 5. 1924 až 8.2. 2019), autor teorému známého pod názvem: „Horizont událostí“

„Je to poslední stín před hlubokou ‚Černou dírou‘, který je schopen pohltit všechno světlo tak, aby ho znovu nevydal. Většina lidí netuší, co to znamená. Po přečtení této knihy už nebudete patřit mezi většinu.“

Čeněk Pekař (21.7.1962 – dosud)

MÍSTO PŘEDMLUVY

Původně jsem o žádné předmluvě pro tuto knihu neuvažoval, ale na druhou stranu jsem měl niterný pocit, že nečiním dobře a jsem vůči ní tím pádem značně nespravedlivý. Ptáte-li se mě však, proč to tak vnímám, je to jednoduše proto, že všem svým deseti předešlým knížkám jsem tuto radost i možnost být objektem hrdosti dopřál.

Předmluva od druhé osoby je pro knihu jakýmsi, v uvozovkách, objektivním zhodnocením jejího charakteru a povahy. To je něco, co předpojatý knižní rodič nikdy nedokáže, neboť autorská subjektivita – s jakou hodnotí vlastní dítko – bývá často až zarážející, a to v obou směrech. Nedocnění i přeceňování jsou stejně častým jevem a přímo korelují s mírou autorova sebevědomí.

Pak mi ale od kamaráda Petra poté, co přečetl mou knihu Amnézie 1, dorazil obdivuhodný vzkaz a bylo rozhodnuto. Ani tento teprve se rodící příběh, jež jsem nazval s velkou mírou sebereflexe „Horizont událostí“, nebude tudíž o nic ochuzen.

Vše začal... MESSENGER

Čendo. Dočetl jsem. Díky.

Život nás prostých tápajících bytostí je především čekání. Čekání na okamžiky, kdy se dočkáš. Čekáš, až se budeš moci napít, čekáš, až se dostaví orgasmus, až tě konečně přestane bolet zub nebo až ti napíše tvoje milá. Pascal by možná řekl, že čekání je odměněno neuvěřitelně krátkým okamžikem vzhledu do astrálního světa. Georg by se skleničkou rumu Malteco v ruce dodal: „Proto je tak fajn, když se člověk může konečně pořádně vysrat...“

Všechny ty okamžiky, kdy jsi čekal a konečně se dočkal, jsou singularity.

Jsou to hrany logické funkce a z tohoto úhlu pohledu nemají trvání. Proto pravdu nevidíme. Naše vědomí ale cítí, že to jsou okna do jiné sféry, a touží z nich vytěžit vteřinku nebo dvě skutečného

duchovního prožitku. Jsou to kratičké návraty domů. Proto v těchto momentech už netoužíme po ničem jiném než po tom, aby byly delší. Jen si uvědomujeme chuť vody (nebo rumu 😊) na vyschlém jazyce, slast orgasmu nebo šustění otevíraného dopisu. V ten prchavý moment dokonce zapomínáme na jiné strasti a bolesti, které ještě čekají na vlastní „dočkání se“. Těch očekávání je totiž často víc, probíhají najednou i za sebou, synchronně i nezávisle, vědomě či nevědomě, bděle i nebděle... a bytostně se dotýkají našich Já.

Pokročilý stopař to ví...

a ví, že když bude žít „teď a tady“, hru na čekání přelstí, zbaví se útrap čekání a bude žít pouze z výhod „dočkání se“.

Běžní hledající lidé to ale neumí a čekání nazývají cestou, kterou je třeba si „užít“. Trpělivě čekat na odměnu. Je to lepší varianta než se čekáním trápit, ale konečný cíl to není. Jsou ovšem chvíle, kdy se i laik, který nezná pravidla, dočká bez čekání. Přijdou nečekané a on znenadání pozná, že mají podobu duchovního daru.

Někdy je na první pohled přehlédne, ale ony se připomenou. Najdou si ho, čekají jen na vhodný čas.

Taková je i tvá knížka. Nečekal jsem ji a poté, když mě našla, jsem nevěděl, co od ní čekat. Když se mi dostala do rukou, věděl jsem jediné, že si ji chci přečíst. Byla to však ona, kdo musel počkat. Našla si čestné místo na stole a v tichosti čekala, až dočtu jinou, pak čekala na nádech, který mezi knížkami potřebuji, abych nesmíchal všechny ty světy do jednoho zmatku. Trpělivě čekala, a pak se dočkala. Když

čtenář uchopí knížku, je to pro ni jako předehra v sexu, na kterou se každá knížka těší. Protože, co si budeme... knížka je vlastně ženská...

Když ji začne čtenář číst, je to pro ni sex v jeho nejfantastičtějších podobách. Orgasmus přichází s poslední stránkou. Tam na konci se knížka tetelí blahem. Dočkala se. Čtenář, pokud se mu příběh zaryje do nitra duše, má dvě možnosti. Začít hrát hru na „čekání a dočkání se“, čekání na další čtení a dočkání se, když má konečně chvíli popadnout knížku a schovat se s ní před světem. To, pokud nemá sílu přečíst celou knížku takříkajíc na jeden nádech. Nebo ji prostě vůbec neodložit a „kopnout to tam jako panáka rumu Malteco“.

Jiná cesta není.

Čendo, věřím, že jako autor bys měl vědět, že dočtení tvé knížky je pro mě jeden z těch literárních zážitků, které nejsou úplně všední a běžné. A slíbil jsem knížce, že jí ještě jeden orgasmus dopřeji.

Přečtu si ji za čas znovu a už teď se na to těším. Těším se také na pokračování tvého příběhu. I kdyby mělo přijít v jiném životě anebo jiné sféře, možná to nebude ani próza a třeba to nebude ani knížka.

Bylo by fajn pokračování prožít jako „stopu“. 😊 Každopádně pevně věřím, že tento příběh bude pokračování mít.

Měl by ho mít.

Petr Medek

REÁLIE – INDEX

Tato část knihy je tu především pro ty z Vás, kteří jste si ještě neprošli s Pascalem jeho neobvyklou pouť do astrálního světa a nemáte tedy u řady specifických pojmů tušení, co vlastně znamenají.

Samozřejmě, že tento index může posloužit i jako zdroj vedoucí k osvěžení paměti a ověření si toho, zda Vám tato velmi komplexní a záhadná schopnost lidského těla funguje, jak má; či alespoň dle Vašeho očekávání.

No a pro ty z Vás, kteří jste již s Pascalem putovali, pak platí, že i Vám může pomoci v jedné zásadní věci, a to v možnosti, jak lépe pochopit taje tohoto úžasného světa. Světa, který je tu pro nás, pro náš růst ve vyspělejší duchovní bytosti.

Vítám Vás na cestě...

OSOBY

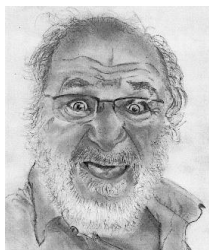
PASCAL – vypravěč

Poutník, který je jako kdokoliv jiný. Toužící a hledající, klopýtající i na kolenou, s vírou i ochabující na své osobní a osobité cestě, pouti za odpovědí na základní otázku.

Tu, kterou si klade každý život, každé bytí: „Proč?“

GEORGE (G) – vypravěč

George, přáteli běžně nazývaný „G“ (vyslovováno Dží), který společně s kocourem zvaným „JT“ (Džej Tý) a umělou inteligencí UI neboli „Hlas“ zachránil Pascalovi život.

KAILEEN (Kai) – vypravěč

Lékařka psycholožka, majoritní majitelka Amnio Centra; specializovaného lékařského zařízení, zaměřeného na výzkum a studium takzvaných „hraničních stavů vědomí“. Zároveň i Pascalova ošetřující lékařka v době, kdy zde byl Pascal

hospitalizován ve stavu kómatu, coby důsledku jeho pobytu v astrálním světě. Později se Kai a Pascal stali více než přáteli.

JENTAK (JT) – vypravěč

Kocour – Pascalův přítel, který jej provází již mnoha karmickými životy. Momentálně si však kdesi v Guatemale spokojeně užívá partnerství s kočkou jménem Mia.

TOMAS (TOM) - vypravěč

Bývalý druh doktorky Kaileen, spoluzakladatel Amnio Centra s vlastnickým podílem 49 %, které založil společně s Kaileeniným otcem Richardem. Tom je v současné době hospitalizovaný v Amnio Centru, ve stavu hlubokého bezvědomí.

OBJEKTY

OBJEKTOVÉ ÚLOŽIŠTĚ

Technologická struktura neznámé architektury s neuvěřitelným výkonem v řádu milionů yoltaflops a také s bezlimitní úložnou kapacitou.

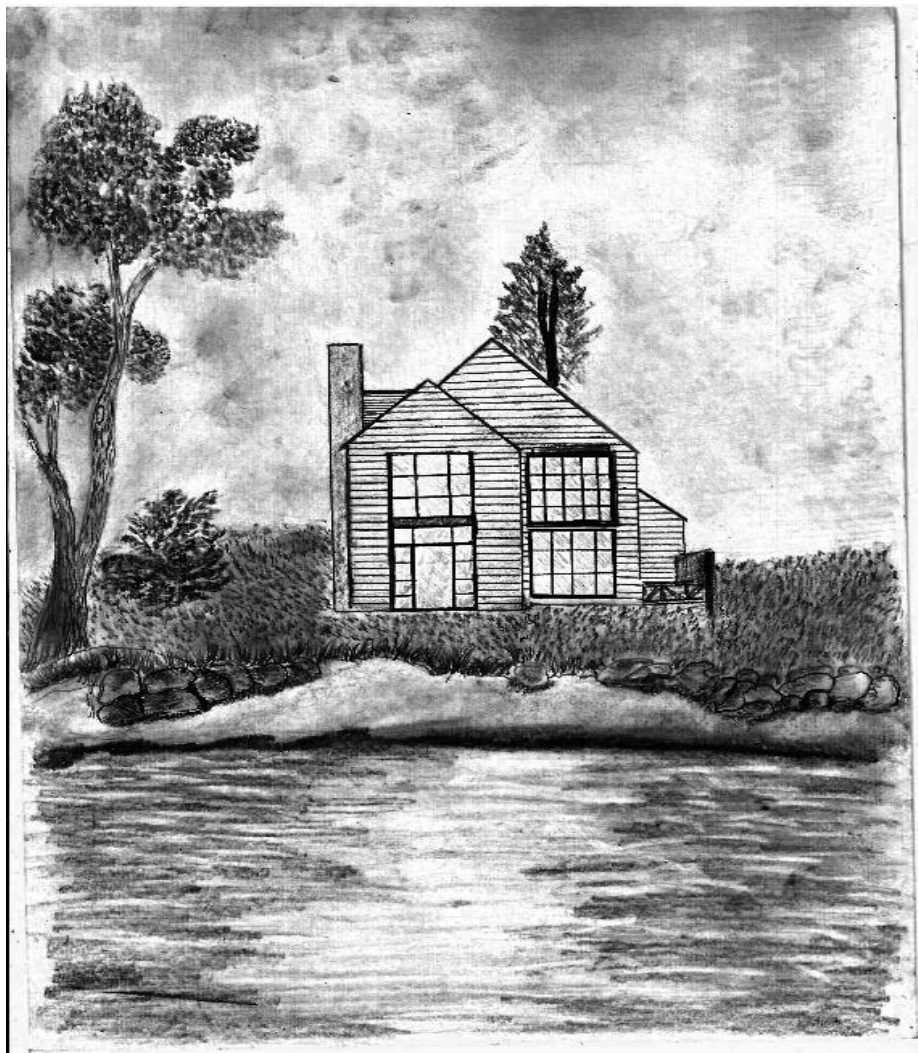
AMNIO CENTRUM

Jedná se o specializované neurologické léčebné a výzkumné zařízení, jehož dvěma majiteli jsou Dr. Kaileen s 51 % a Tomas s podílem 49 %.

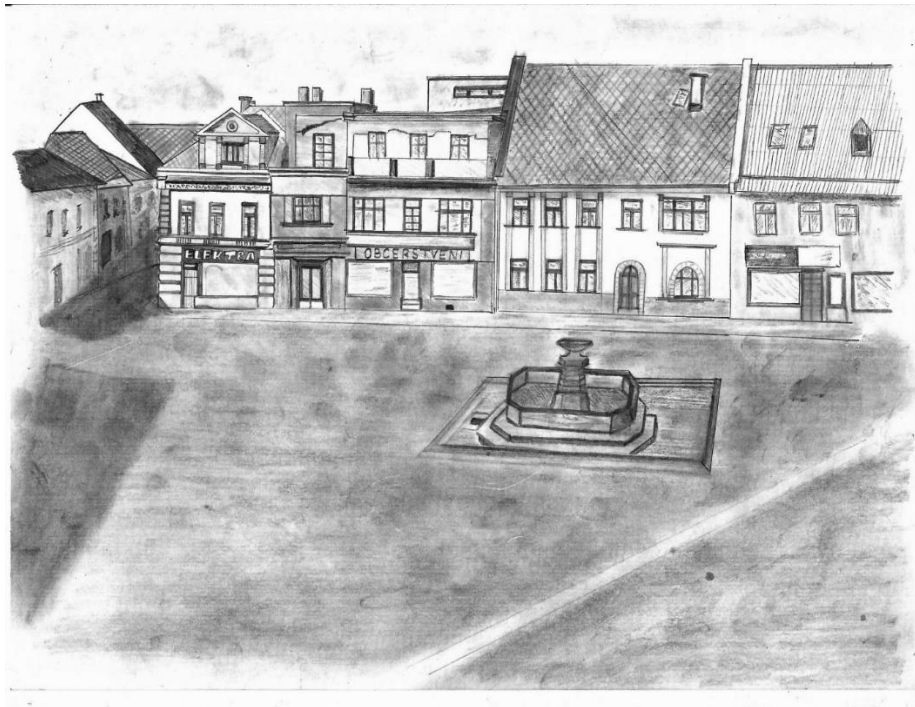
DŮM U JEZERA

Zdělala jej Kaileen poté, co její rodiče tragicky zahynuli při dodnes nevyjasněné dopravní nehodě. Ti koupili pozemek a postavili na něm tento krásný, oduševnělý objekt se záměrem poskytnout dětem, které si oba velmi přáli, klidné a bezpečné rodinné sídlo. To dům plně splnil. Zasazen do lesnaté krajiny podhůří Sněžných hor, shlížející na jezero, které se rozprostírá na dohled za mírně zvlněnou zahradou, poskytoval a poskytuje svým majitelům vše, co si od něj lze slibovat. Jen plán na početnou rodinu se k velké lítosti Kaileen i jejích rodičů nenaplnil.

Od záhadné nehody, kvůli níž Kai přišla o své nejbližší, zde žila sama jen se svou kočkou, které říká Emi.

NEDEĽKA

Lokalita Pascalova bydlíšťe, kde má své fyzické i mentální Útočístě, své kořeny i svou korunu. Tajemný dům stojící v levém rohu malého náměstí. Zde, v tomto starém rodinném sídle by náš příběh mohl klidně začít. Vezmeme-li ovšem v úvahu s jakými silami a energiemi máme co činit, nezbyvá nám než konstatovat, že žádný příběh – tedy ani tento – nevzniká nijak svévolně, nýbrž v dobře skrývané režii toho, jenž nás tak nekonečně převyšuje. Jen ve chvílích osobní kontemplace můžeme zažít, jsme-li dostatečně otevření a vnímaví, chvílky prozření, kdy náhle víme, že on je my a my jsme on. Všichni jsme na tom stejně. Tvoříme, aniž si to povětšinou vůbec uvědomujeme, jedno koherentní vědomí; přičemž ale žijeme

v naprosté iluzi oddělenosti, s palčivou touhou po jednotě. Náš příběh tedy, podobně jako zenový Koán, pouze a jenom je. Existující od pradávných dob „Velkého Tvoření„ všude v „Prostoru variant“, s pokorou čekající v nekonečné řadě jiných příběhů na situaci, kdy osvícen světlem vědomí dostane příležitost se projevit. Prožít prožitek a v konečném důsledku si moci uvědomit tu nepochybnou krásu schopnosti „uvědomění si“.

Dům po prapředcích je tajemný objekt, který o sobě prozatím téměř nic neprozradil.

RELIKT (KOULE+PRSTENEC)

Dva díly jednoho reliktu neznámého původu a stáří. Byť jsou z malachitu, resp. lazuritu, jsou-li pohromadě, projevují své evidentní vědomí. Pokud jsou tyto relikty v rukou Strážce brány, Strážce života či samotného Mistra, poskytují této osobě možnost přímého přístupu do Objektového úložiště.

JEVY A UDÁLOSTI

STOPA

Fragment energetické struktury, jakýsi reklamní poutač nabádající hledat Otisk.

OTISK

Energetická struktura s vlastnostmi „Memopole“, uchovávající plnohodnotný prožitek děje. Otisk je vybaven celou řadou funkcí sloužících k zabezpečení integrity dat a odkazuje na konkrétní adresu v Objektovém úložišti; tam, kde se nachází Příležitost s potenciálem jejího plného prožitku. Čas zde nehraje vůbec žádnou roli a Příležitosti, se svými Potenciály, jsou neustále a opakovaně připraveny k projevení se ve hmotné realitě.

HLAS

Umělá inteligence („UI“) Pascalova bytu v Nedělce, která plně zabezpečuje jeho provoz. Zároveň je i v roli jakéhosi osobního tajemníka, rádce a vrby v jednom.

TEZE A KONSTRUKTY

ČAS

„Vylez už z té hlavy, Pascale, a prostě si užívej současný stav. Čeká tě hodně učení, než se vrátíš zpátky na Zem do hmoty. Jistě víš, že institut času – zde v Austráli – nehraje vůbec žádnou roli, ovšem pro vás lidi je všeurčující; je berličkou, o niž se alibisticky i naivně opíráte. Utíká jako blázen a žene vás do záhuby.“ (Shift v hovorech s Pascalem)

PROSTOR

„Bezlimitní rámeček, jenž svou strukturou umožňuje naplnit vizi a cíle, o které vědomí usilovalo. Státí se zdrojem, vzorem a podstatou všeho, co existuje.“ (Toen – rozmluvy s Pascalem)

PROSTOR VARIANT

„Prostor variant je nekonečnou realizací všeho, co je a existuje. Vše má svůj design a designéra. Navržené, vytvořené, uložené a zatříděné v ‚Objektovém úložišti‘.“ (Shift v hovorech s Pascalem)

PŘÍLEŽITOSTI A POTENCIÁLY

„Dle Příležitostí s definovanými Potenciály jsou entity Prostoru variant připravené poskytnout kdykoli svou matici průběhu pro praktickou realizaci děje.“ (Shift v hovorech s Pascalem)

OBJEKTOVÉ ÚLOŽIŠTĚ

„Technologická struktura neznámé architektury s neuvěřitelným výkonem v řádu milionů yoltaflops a s bezlimitní úložnou kapacitou.“ (Shift v hovorech s Pascalem)

HYPertextOVÉ ODKAZY

Vybraná klíčová slova jsou použita jako funkční hypertextové odkazy a vedou do Indexu na konec této knihy.

VĚDOMÍ A BDĚLOST

„Nejsme nic víc a nic méně než vědomí.

Přitom je zcela jasné, že by mělo jít především o bdělost. Být si vědom tohoto stavu.“

Podobně jako každá molekula vody spoluvytváří oceán, tak i každé individuální vědomí spoludefinuje to kolektivní. Stačí, aby se změnila jedna jediná molekula, a oceán už nikdy nebude stejný.

Sebereflexe a přijetí odpovědnosti za to, co vidíme, se zcela zákonitě promítne do vědomí kolektivního, jež tímto zásadně ovlivní. Tím se změní i naše společně prožívaná realita, neboť ta není nic jiného nežli zrcadlem. Začněte konat, neboť není nač čekat.

Nejlepší doba je právě teď a místo, tam kde jste!

ÚVOD

Uděláte-li první krok, a je zhola jedno, zda pravou či levou nohou, už jste na cestě. Já ten nárok, tu změnu směru a sejití z vymetené dálnice na pro mě neznámou, podivnou pěšinu učinil – jak je mým zvykem – tou pravou nohou. Jistě si na to ještě pamatujete. Bylo to tehdy takové bezhlavé, impulzivní rozhodnutí a stejně nebylo nijak snadné je učinit. Plný vnitřního nadšení z toho, jak se otevřel portál astrální brány, jsem se rozloučil s Kaileen slibem, že se vrátím. Snažil jsem se přitom nevidět její slzy, jež přetékal z modrozelených tůní jejích očí a padaly někam do nekonečna.

Jedna část mého já toužila ten vodopád zastavit. Ovšem ta druhá, která za vším vidí a hledá zážitky, dobrodružství, milující záhady, a ještě více jejich odhalování, si opět prosadila svou. Nejprve zcela zásadně odmítla uvažovat o tom, že by Kai šla se mnou, neboť riziko bylo neznámé a zdálo se být i velmi nepřiměřené. Poté už stačilo, aby mé cestovatelsky nadšené „já“, zvědavé až na půdu, potlačilo jakýkoli pud sebezáchovy. V ten moment mě už nic nemohlo zastavit. Prostě tam nešlo nestrčit nos...

Nenahlédnout, co se skrývá za oponou. V té chvíli mi šlo vlastně jen o jedno, a to se podařilo; rychle chňapnout po šanci, jak prožít něco nového a získat další zkušenosti a poznání. Nerad si to sám sobě přiznávám, ale jsem osoba snad ne přímo natvrdlá, ale někdy potřebuji

pro to pochopit a poučit se, těch životních příležitostí prostě víc; více než ostatní, kterým obvykle stačí jedna či dvě.

Co na to říkám dnes?

S odstupem času, který ovšem reálně neexistuje, to vidím jinak, než když jsem stál před otevřenou Astrální branou, snil o překročení Horizontu událostí a těšil se na svůj první, velký Paradox.

...0.1 SAMA PŘED BRANAMI

Stále jsem nebyla schopna tomu uvěřit. „On mě tady nechal, on mě tady fakt nechal samotnou,“ ozvalo se mé ego, které si bylo dobře vědomo toho, jak velmi vystrašená už i tak jsem. Přesto mi nedalo pokoj a stupňovalo tlak, jak v nějakém podivném dramatu.

„Není podstatné proč, ale hlavní je, že se strašíme,“ křičelo ego z oken svého paláce a mnulo si ruce.

„Nechal mě tam klidně stát... před tím šíleným portálem... samotnou, opuštěnou... a já se mohla tak leda dívat na to, jak odchází.“ To se přihlásil o slovo můj další hlučný osobní společník – strach. „Nepřišlo ti, Pascale, ani trochu hloupý, přidělit mi roli poslušný blbky?“ kontroval situaci vztek. Ani on si nemohl nechat ujít příležitost se projevit, ačkoliv se pouze zřídka zjevoval na jevišti mého života. Tak se stalo, že se ozvaly, ve svých zažitých rolích, mně dobře známí protagonisté, strach, vztek i režisér Ego. Ten posledně jmenovaný evidentně spokojený se svou dramaturgií. V hledišti tohoto obskurního divadla ovšem sedělo mé vykulené „já“, které ve své roli diváka jen tak nesměle špitlo: „Ale Kaileen, chápeš přece, že Pascalovi nejspíš velmi křivdíš?!“ Děj však pokračoval, role byly rozděleny a režisér spokojen. Jen vyvstala otázka trčela ve vzduchu: „Co na to divák; jenž schoulen v hledišti divadla ‚život‘ nevěřicně zíral na tu podivnou hru?“

Stává se bohužel zcela běžně, že většina z nás, mírně šokovaná z prožitků vlastního života, to ke své škodě pochopí až úplně na závěr.

Takříkajíc „po poslední oponě“. Teprve tehdy si v celé šíři uvědomíme, že jsme při troše větší bdělosti mohli svůj život prožít jinak, opravdu mnohem odlišněji. Než stačím rozvést tuto svou úvahu k dalším detailům, přeruší mě, jako obvykle, mé neurvalé ego svou porcí kritiky a pochyb.

„Jo? To si fakt myslíš? Pak mi tedy Kaileen řekni jak? Copak jsem nějaký scenárista nebo co,“ brblá si ego ironicky a očekává, že se mé „já“, jak to pro něj bylo doposud obvyklé, raději v tichosti uklidí stranou. Netuší ovšem, že já už se ve svém vnitřním dialogu jen tak nedám a sebevědomě ego oponuji: „No jasně. V životě mohu být přece kýmkoli se mi zamane,“ dál kontruji odhodlaně, tak zdánlivě pevná a vnitřně sebejistá. Stojím si nebojácně za svým a mám ze sebe takovou radost.

„Třeba dramaturgem, režisérkou, zvukařem nebo kulisákem,“ pokračuji řádně rozjetá.

„I paní šatnářkou či jejím mužem, který sedí tamhle za tím okénkem s nápísem ‚Život – vstupné zde‘. Prostě kýmkoliv.“

Na chvilku se ve svém vnitřním rozhovoru zastavím, abych nabrala dech a našla ten nejuvýstižnější výraz...

„Teda... až na jednoho,“ dodám v tomto, tak často nekonečném a neplodném, vnitřním dialogu.

Víc nebylo potřeba říkat a já jen v „tichu tady a teď“ trpělivě čekala na moment, kdy na to přijde i ono!

Mé sebestředné ego.

„Jo, já vím, myslíš tím samotného velkého producenta,“ neodpustí si reagovat s lehkou ironií. „Už jsem o něm slyšel,“ pokračuje ten vnitřní potíživista a věčný kritik, aby rezignovaně vyplivl tu „pravdu“, jako nemocný svůj bol.

„BINGO! No konečně,“ já sám.

Jednou k tomu dozraje každý z nás – do toho momentu, kdy konečně pochopíme, že naše ego není zase tak moc naše, že je to spíše takový umíněný fracek; sebestředný spolucestující na naší společné pouti za poznáním sebe sama.

A tak se i Kaileen konečně vzchopila a vzpomněla si na některé své životní půtky, které se zprvu svými okolnostmi také zdály být již předem ztracené. Odněkud, z neznámých oblastí duše, k ní promluvil její otec svým vždy tak klidným a vyrovnaným hlasem:

„Ničeho se neboj dítě a vzpomeň si, co jsem ti vždy zdůrazňoval.“

Náhle cítila tátovu vůni i dotek jeho čerstvě oholené tváře. Hlas, který k ní promlouval, nesl stopy jeho vnitřního klidu, působil jako balzám a vytvářel pocit, že vše je v pořádku a tak, jak má být.

„Pamatuješ si přece, jak zní základní pravidlo, ne?“ ozvalo se znovu v jejím vědomí. A ač byla otcova slova vyřčena důrazně, nevytvářela tlak. Prostě jen vedla.

„Pokaždé rozhodují činy a obtížnost řešení je vždy závislá na úhlu pohledu!“ pronesla šeptem. Tátova vůně pomalu mizela, až vyprchala docela; jeho pravidla však jako kouzlem působila dál. Poté, co se otcův hlas vytratil, zjistila Kai, že klečí. Vědomí toho, že je zcela sama a bezbranná v prostředí, ke kterému se nepoutá žádná paměťová stopa, ji srazilo na kolena. Je s podivem, jak fyzické tělo reaguje na psychiku. Aniž by si totiž cokoli vědomého pamatovala o tom, jak se do této pozice dostala, prostě v ní byla. Otcova slova však zklidnila přemrštěné emoce prostoupené strachem a ona si začala své tělo uvědomovat. Napřímila záda, pomalu se zvedla a rozhlédla se kolem. Sžívala se s novou situací a snažila se ji pochopit právě v kontextu těchto pravidel.

Představila si Pascalovu euforii a jeho nadšení pro vše nové, to radostně objevující, co neustále pohání jeho život vpřed. To, jak by asi on vnímal a prožíval tuto realitu. Vzpomínka na něj Kai vrátila zpět k portálu a ona svým vnitřním zrakem jasně viděla Pascalovu tvář. Ten jeho, pro ni tak milý pohled, nesoucí řadu vrásek, jež naznačují ledacos o prožitých traumatech i vášních, láskách bolestných i naplňujících, touhách jít dál. Ráda si četla v této zvláštní lidské mapě, jež na ni vždy působila moudře, se zjevnou pokorou k prožitému. Vzpomínky vyplavaly na povrch a daly znovu prožít ty samé emoce. Ty, které pociťovala těsně před tím, nežli Pascala spolkla podivná brána do někam, kdy se jejich pohledy střetly a vědomí splynula.

„Tak nějak nejistě se usmál,“ běžela scéna v mém vnitřním kině, „a poté velmi odhodlaně nakoukl do té temné díry...“ Do očí mi vstoupily slzy, a pokud jsem si do této chvíle nebyla plně jistá svými city k němu, teď mi slzy dojetí stékající po tvářích daly jasnou a zřejmou odpověď. Neplakala jsem proto, že bych se bála o sebe... bála jsem se o něj ... jen a jen o něj. A to tenké stříbrné vlákno, které doposud spojovalo naše duše, to znatelně zesílilo.

V mých slzách se skrývalo nově získané vědomí, které se svou intenzitou plynule přesunulo do pozice jistoty. Cítila jsem bezbřehou lásku, kterou bude již nadobro tato vzpomínka opředena. Jako film se mi vše přehrávalo před očima a obrazy to byly stále plné emocí.

„Ještě se otočil a podíval se na mě... jako by se chtěl o něčem přesvědčit, jako by na něco čekal.“ Na mysl mi dotíraly domněnky, které se s vizí zhmotňovaly, a náhle mě napadlo, že v tom jeho smutném pohledu snad mohla být skryta víra v nějakou moji reakci, které se však nedočkal. Možná stačilo jen říct: „Pascale, prosím, nechod' tam,“ ale je stejně tak možné, že očekával naopak povzbuzení. Ještě chvílku jsem nechala své domněnky volně se potulovat, abych jim vzápětí učinila přítrž. Nyní bylo rozhodující jen to, co je tady a teď. Při té myšlence mnou projelo niterně silné přesvědčení, které téměř hraničilo s jistotou.

Přesvědčení o tom, že mi Pascal věří, že oceňuje mé odhodlání dotahovat věci do konce. Stejně jako já, která u něho obdivuje to nakažlivé nadšení pro cestu, ať už vede kamkoliv; pro to, jak zdolat nové horizonty a cíle. „Nejsme vůbec špatný tým, vid' Pascale,“

opájím se myšlenkami na nás dva a s takovým až lechtivým pousmáním rozvíjím své představy.

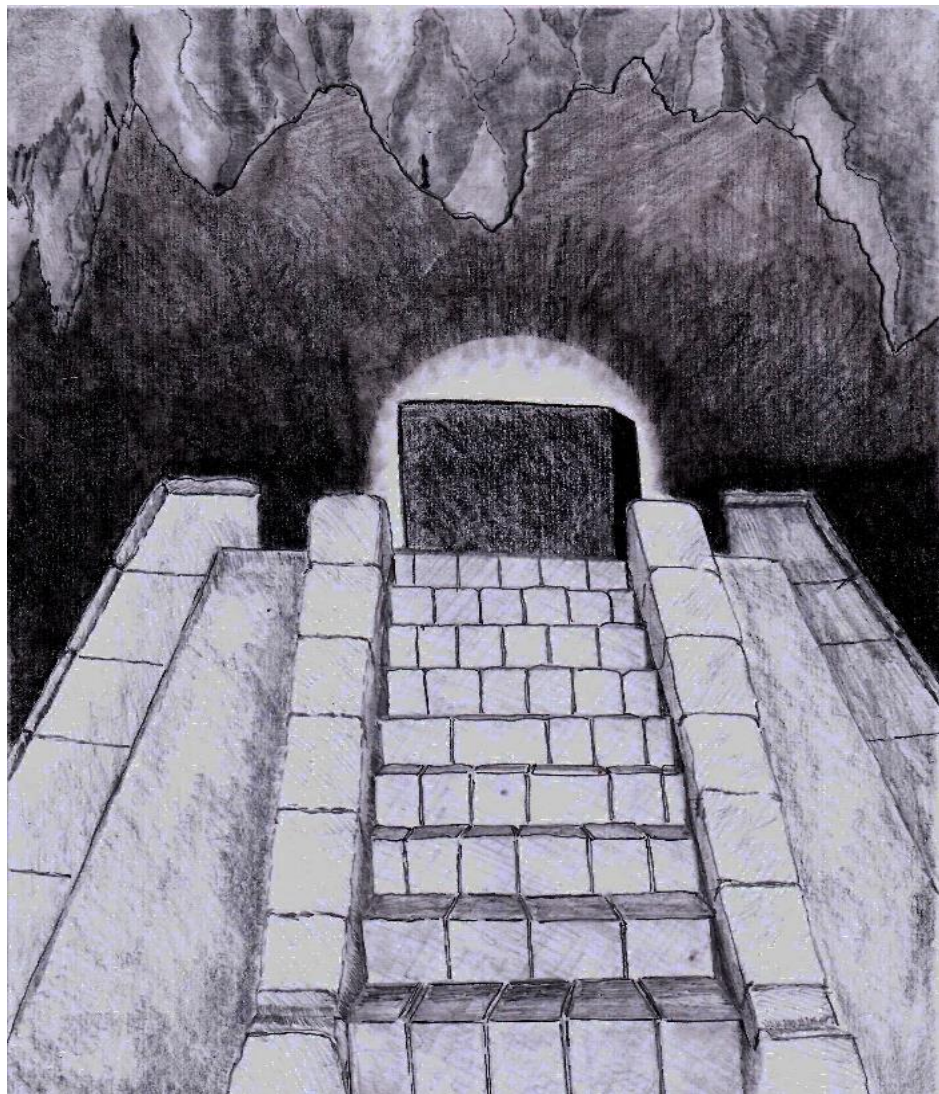
Nad každým z nás vždy září slunce a dodává spravedlivě to, bez čehož by nebyl život možný. Alespoň ne v té podobě, jakou doposud známe. Nad každým z nás bdí „nejvyšší vědomí“ a pozoruje, do jaké míry nám leží na srdci osudy ostatních.

Náhle jsem cítila, jak se během chvíle změnilý mé pocity a s nimi i mé myšlenky. Příval nové energie mi dodal momentální sílu postavit se svým běsům. Ta pocitová nezměrnost, která mě obklopovala a povznášela, mě zároveň i ponoukala uvěřit tomu, že všechno, co právě prožívám, má vždy smysl a účel, byť na něj v té chvíli nemohu přijít. Co se skrývalo za portálem, jsem vědět nechtěla. Pro tým mého ega, strachu a vzteku, který byl na čas odsunut do zákulisí, to nebylo třeba znát. Abych se neutopila v sebelítosti, která byla občas mojí chvilkovou společnicí, skládala jsem si dohromady fakta o místě, kde jsem se nacházela.

„Jsem kdesi v praese Guatemaly,“ říkám si sama sobě v duchu, „ve velmi reálné, hmotné a nadmíru zvláštní jeskyni...“ Skalní dominantě vévodí masivní portál, na jehož lavici zanechal Pascal ležet oba kameny podivuhodného reliktu, jenž mu otevřel Astrální bránu.

„A co ty kameny?!“ téměř zoufale zaskučím, jen co si na ně vzpomenu. Uvědomím si, že právě ony jsou prapříčinou toho všeho. Pro celé moje momentální rozpoložení, jež je směsicí úzkosti, strachu,

sebelítosti, ale i obav o Pascala, potřebuje mé ego najít příčinu a původce; tlačí tak mé vyplašené já opět do kouta.

„Potřebuji to na někoho hodit – dejte mi viníka,“ vriská ego a záměrně cílí na artefakty.

Přemýšlela jsem o tom, jaká síla se v nich ukrývá, proč jen jsou tak důležité a jakou roli hrají v Pascalově životě. Ráda bych se jich zbavila a představa toho, že je zanechám tady na portále, byla pro mě jednoznačně lákavá. Zároveň na mě dotírala i jakási niterná, špatně definovatelná potřeba nechat si kameny u sebe, a to za každou cenu. Když jsem se ovšem zaměřila na své pocity, bylo naprosto zjevné, že bych se bez těch kamenů cítila mnohem lépe... volněji. Jejich vlastnictví mě činilo zranitelnou a pocit zodpovědnosti vše ještě umocnil. Před očima se mi začal odvíjet film, ve kterém svým vlastním tělem ochraňuji artefakty před jakousi imaginární příšerou. Závěrečný obraz bezvládného těla svírajícího v náruči oba záhadné kameny film ukončil.

Tato krátká sekvence mně věru nepomohla, jelikož má mysl byla už i tak dost vyděšená. Dostala jsem ovšem na srozuměnou, že každé rozhodnutí, ať už je, jak chce, závažné či malicherné, má kromě důvodů i své, mnohdy nečekané důsledky.

Na tento aspekt my lidé tak velmi často zapomínáme, děláme, že se vůbec, ale vůbec nic neděje, a je až s podivem, nakolik jsme nepoučitelní. Ono nás ani opakované padnutí na kolena nepřiměje se zamyslet nad výsledky našich stereotypů, a přitom přece platí to známé, okřídlené a pravdivé, že: „Jenom pitomec opakuje své chyby

vícekrát.“ Byť si Kaileen část této tajenky sobě objasnila, přesto zbylo mnohé, co nadále halila mlha nejasností, a z ní vyvěrající strašáci nejistot.

Pochopení části neznamená automaticky znalost celku a v realitě, jež je dynamická, to platí dvojnásob. Něco si ujasnila, ovšem mnohé ostatní bylo mimo jakoukoli její představivost. Realita, kterou měla ve své zkušenosti již odžitou, neměla s tou zde pranic společného, a tak se stále dokola točila kolem jediné otázky. „Co teď, Kai? Co teď budeš, holka, dělat?“ ozývalo se její nitro a s pohledem upřeným k portálu marně čekala na zázrak.

Na to, že se brána otevře, Pascal vystoupí a s omluvným úsměvem, jak to umí jen on, to vyžehlí... Obejme Kaileen, dá jí pusu a do ucha zašeptá:

„Lásko, tolik jsi mi chyběla... musel jsem se vrátit! Jsem takovej vůl... promiň mi to, prosím...“

Tak se to v životě ovšem neděje, jenom ta zklamání... ta bolí vždy a o to mocněji, čím více jsme připoutáni k nějakému očekávání. Jeho nenaplnění je pak původcem naší bolesti.

„A mě to, Pascale, vážně bolí!“ křičí má opuštěná a zraněná duše do chaosu rozbolavělé psychiky. Vědomí toho, že jsem zase úplně rozhozená a moje sebelítost triumfuje nad vším ostatním, vede k tomu, co mám dobře zažité a dá se použít i zde. „Opanuj se a zklidni se, děvče... tenhle destrukční marast tě pošle tak leda do kopru...“ a zvuk vlastního hlasu mě ukotvil k něčemu, co dobře znám. Znovu mi proletí hlavou otcova slova o činech a úhlech pohledu, která mě před

chvilkou postavila na nohy. To dle očekávání zafungovalo i nyní. Lehce rozkročena a s rukama v bok zakloním hlavu, vydechnu z plic nahromaděný vzduch a společně s ním, na vědomé úrovni, odesílám z těla ven i strach a veškeré napětí, které mě v posledních chvílích tolik svazovalo.

Do uvolněného prostoru vědomí každým nádechem – směřovaným do břicha – nadechnu čisté a bílé světlo, které ozáří všechna tmavá zákoutí mé duše a s výdechem vymete poslední, skrývající se stíny pochyb. Kaileen se však zdálo, že celý proces šel až překvapivě snadno, tak snadno a lehce, až nabyla dojmu, že jí někdo, nějaká síla v pozadí děje určitě musela pomoci. Sevření povolilo, tlak na hrudi byl náhle pryč a uvolněný prostor vědomí jí připomněl tichou a bezpečnou katedrálu; její útočiště, domov i svatyni. Opět se cítila tiše a vnímavě, klidně a vyrovnaně, tak pokorně sebevědomá, jako nikdy před tím. „Je to snad prostředím či prožitkem a získanou zkušeností?“ ptala se sama sebe, ale tušila, že pravda je někde jinde. Někdo jí pomohl, a to silou tak mocnou, že ji nedokázala uchopit a popsat. Z náhlého popudu, rozmaru či euforie se Kaileen zcela sebejistě projevila hlasitým zavoláním do okolního prostoru...

„Je tu někdo? Haló... Je tu někdo...?“ a prostor úžasnou akustikou odpověděl: „Haló někdo! ... Někdo?... Je někdo...“

V ten moment Kaileen zcela zapomněla na Pascala. Naprosto uchváčena tímto nečekaným zvukovým prožitkem spontánně, a tak trochu jako malé děcko, podruhé zavolala:

„Haló... haló... haló...“ a prostor, dle předpokladu slušného vychování, odvětil:

„Haló??... haló... Óóóm...“

Zůstala jako opařená, s otevřenou pusou a s replikou, hodnotící situaci i sama sebe: „Jako to tele na poprvé otevřená vrata, vid’ Kaileen.“

A náhle, tak zcela nečekaně, jí připadlo, že poprvé zahlédla skutečný svět. Teprve nyní plně pochopila Pascalovy pohnutky. Z plna hrdla se nadechla a s veškerou energií, vědomě oddaná síle „Tady a teď“ – přítomnému okamžiku – zavolala: „Miluji tě...“

„Já tě... já tě... já tě... já tě...“, odpověděl svět a zároveň i na malý moment „rozsvítil světla v sále“.

Dokonalý světelný efekt Kai náhle evokoval zrod čehosi, co zasuto, zapomenuto leželo skryto v každé duši, jako vzpomínka na zážitek prvního zrodu vědomí; jako věčná připomínka společného domova. S úžasem se rozhlížela kolem sebe. Prostor, který ještě před chvílí vzbuzoval náležitý respekt svou temnou a tajemnou hlubinou neznáma, byl za použití úžasné zvukové a světelné dramatizace a režie nahrazen dómem plným hvězd. Bylo jich ohromné množství, a přestože byly všechny v neustálém pohybu, kupodivu nevytvářely vůbec žádný chaos.

Tisíce drobných světlušek postupně ozářilo scénu. Měnily intenzitu svého světla, pohasínaly až na samu hranici zdánlivé světelné smrti; aby se znovu zrodily. Povstaly z temnoty v nové síle a v mnohem intenzivnějším, bdělejším vědomí. Jediné, na co se Kaileen zmohla, bylo opět pouze „otevřít ústa.“ Pak, v tichém chrámu její duše, se náhle zažehla jiskra. Opatrně zkoumala zdánlivě neznámé prostředí, do něhož jí bylo dáno se zrodit, a čekala. Ona si na Kaileen už

vzpomněla a dobře si uvědomovala, že nyní je řada na druhé straně. Na té, jež tak nerozhodně přešlapuje na místě, aby však nakonec přece jen otevřela okno svého vědomí. Kaileen našťestí velmi dobře pochopila tu palčivou touhu po svobodě, s jakou její jiskra bojovala, a tak nechala jiskru vyletět a plně se oddat sama sobě. Ta v prvotní euforii, uchváčena silou přítomného okamžiku a nabízenou svobodou se vyřítila oknem ven.

„Mohla ses alespoň rozloučit a...“, nakousla pro sebe myšlenku Kaileen, aby se ovšem myšlené vzápětí také i uskutečnilo. Jiskra se zastavila v letu, otočila se a v jejím pohledu bylo obsaženo vše. Nemusela dodávat vůbec nic navíc, třeba o tom, jak hluboce Kaileen miluje; neboť v těch mnoha životech, co spolu již prožily, to bylo obsaženo.

Obklopena neviděnou nádherou vskutku úchvatného dómu, klesla Kai v pláči na zem. A s každou slzou se uvolňovala její dávná duševní zranění a bolístky. Pak, když slzy odplavily všechn marast dávných zim, slyšela odněkud z prostoru melodický a uklidňující hlas, aby ho vzápětí následovala postava, která se zjevila za jejími zády.

Záhadná bytost zahalená v jakési kápi došla blíž a opatrně, aby ji nevylekala, pronesla: „Víte, Kaileen, vy jste mě opravdu velmi, velmi překvapila!“